

Διάταξη του Δικαστηρίου (έβδομο τμήμα) της 27ης Απριλίου 2012 [αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) για την έκδοση προδικαστικής απόφασης] — Staatssecretaris van Financiën κατά U. Notermans-Boddenberg

(Υπόθεση C-114/11) ⁽¹⁾

(Άρθρα 18 ΕΚ και 39 ΕΚ — Αυτοκίνητα οχήματα — Χρήση, εντός κράτους μέλους, αυτοκινήτου οχήματος ταξινομημένου σε άλλο κράτος μέλος — Φορολόγηση του οχήματος αυτού στο πρώτο κράτος μέλος κατά την πρώτη χρησιμοποίησή του επί του εθνικού οδικού δικτύου — Όχημα εισαχθέν κατά τη μετοίκηση στο πρώτο κράτος μέλος και χρησιμοποιούμενο για ιδιωτικούς σκοπούς μόνο για τη μετάβαση προς τον τόπο εργασίας, ο οποίος βρίσκεται στο δεύτερο κράτος μέλος)

(2012/C 258/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Hoge Raad der Nederlanden

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Staatssecretaris van Financiën

κατά

U. Notermans-Boddenberg

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής απόφασεως — Hoge Raad der Nederlanden — Ερμηνεία των άρθρων 18 ΕΚ και 39 ΕΚ (νυν άρθρων 21 ΣΛΕΕ και 45 ΣΛΕΕ) — Εθνική ρύθμιση επιβάλλουσα τέλη ταξινόμησης κατά την πρώτη χρήση αυτοκινήτου οχήματος στο εθνικό οδικό δίκτυο — Υπαγωγή προσώπου το οποίο μετοίκησε από άλλο κράτος μέλος, έχει την ιθαγένεια του κράτους αυτού και το οποίο επί μονίμου βάσεως χρησιμοποιεί αυτοκίνητο, που έχει ταξινομηθεί εκεί και περιλαμβάνεται στα περιουσιακά στοιχεία που μεταφέρθηκαν κατά τη μετοίκηση, για σκοπούς ιδιωτικής και επαγγελματικής χρήσεως η οποία συνεπάγεται επαγγελματικά ταξίδια προς αυτό το άλλο αυτό κράτος μέλος

Διατακτικό

Το άρθρο 39 ΕΚ έχει την έννοια ότι δεν αντικείται σ' αυτό ρύθμιση κράτους μέλους η οποία επιβάλλει στους κατοίκους του που έχουν μετοικήσει από άλλο κράτος μέλος και έχουν εισαγάγει κατά τη μετοίκηση όχημα ταξινομημένο στο δεύτερο αυτό κράτος μέλος, κατά την πρώτη χρήση του οχήματος αυτού επί του εθνικού οδικού δικτύου, την καταβολή τέλους το οποίο κανονικά οφείλεται κατά την ταξινόμηση ενός οχήματος στο πρώτο κράτος μέλος, όταν το εν λόγω όχημα χρησιμοποιείται ουσιαστικά επί μονίμου βάσεως στο έδαφος του πρώτου κράτους μέλους, έστω και αν η χρήση αυτή περιλαμβάνει διαδρομές που πραγματοποιούν οι εν λόγω κάτοικοι για να μεταβούν στον τόπο εργασίας τους, ο οποίος βρίσκεται στο δεύτερο κράτος μέλος.

⁽¹⁾ EE C 152 της 21.5.2011.

Διάταξη του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 26ης Απριλίου 2012 — Deichmann SE κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

(Υπόθεση C-307/11 P) ⁽¹⁾

[Αίτηση αναιρέσεως — Κοινοτικό σήμα — Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 — Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β' — Απόλυτος λόγος απαραδέκτου — Έλλειψη διακριτικού χαρακτήρα — Εικονιστικό σημείο που απεικονίζει σχέδιο σε σχήμα V με μορντούρα από διακεκομμένες γραμμές]

(2012/C 258/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Deichmann SE (εκπρόσωπος: O. Rauscher, Rechtsanwalt)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (εκπρόσωπος: K. Klüpfel)

Αντικείμενο

Αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου (έβδομο τμήμα) της 13ης Απριλίου 2011, T-202/09, Deichmann SE κατά ΓΕΕΑ, με την οποία απορρίφθηκε το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως του τέταρτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, της 3ης Απριλίου 2009, περί απορρίψεως της προσφυγής κατά της αποφάσεως του εξεταστή να μη καταχωριστεί το εικονιστικό σημείο που απεικονίζει σχέδιο σε σχήμα V με μορντούρα από διακεκομμένες γραμμές ως κοινοτικό σήμα για προϊόντα των κλάσεων 10 και 25 — Διακριτικός χαρακτήρας του σήματος

Διατακτικό

Το Δικαστήριο διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως
- 2) Καταδικάζει την Deichmann SE στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 269 της 10.9.2011.

Αίτηση αναιρέσεως που η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατέθεσε στις 11 Μαΐου 2012 κατά της αποφάσεως της 2ας Μαρτίου 2012 την οποία εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-29/10 και T-33/10, Κάτω Χώρες και ING Groep κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-224/12 P)

(2012/C 258/14)

Γλώσσες διαδικασίας: η ολλανδική και η αγγλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: L. Flynn, S. Noë και H. van Vliet)

Έτεροι διάδικοι: Βασιλείο των Κάτω Χωρών
ING Groep NV
De Nederlandsche Bank NV

Αιτήματα της αναιρεσιούσας

Η αναιρεσιούσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ανατρέψει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 2ας Μαρτίου 2012, η οποία κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή στις 6 Μαρτίου 2012, στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-29/10 και T-33/10, Κάτω Χώρες και ING Groep κατά Επιτροπής·
- να απορρίψει τα αιτήματα μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ⁽¹⁾, της 18ης Νοεμβρίου 2009, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 10/09 (πρώην N 138/09) που οι Κάτω Χώρες χορήγησαν για εγγυητική διευκόλυνση μη ρευστοποιήσιμων περιουσιακών στοιχείων και σχέδιο αναδιάρθρωσεως της ING (στο εξής: επίμαχη απόφαση)·
- να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα·
- επικουρικώς,
 - να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο·
 - να επιφυλαχθεί όσον αφορά τα έξοδα τόσο της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου όσο και της ανααιρετικής διαδικασίας·
- ή, επικουρικότερα,
 - να ακυρώσει το άρθρο 2, τρίτο εδάφιο, της επίμαχης αποφάσεως·
- να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα έξοδα της ανααιρετικής διαδικασίας.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή διατείνεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναρριθεί για τους ακόλουθους λόγους.

Πρώτον, ουδεμία κατά νόμον υποχρέωση υφίσταται προκειμένου το κριτήριο του ιδιώτη επενδυτή σε οικονομία της αγοράς να εφαρμοστεί σχετικά με μια τροποποίηση των όρων εξοφλήσεως όταν πρόκειται για μέτρο που το ίδιο αποτελούσε κρατική ενίσχυση.

Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένη αξιολόγηση των διαφυγόντων κερδών του κράτους μέλους από τους τροποποιημένους όρους εξοφλήσεως που εξετάστηκαν στην επίμαχη απόφαση.

Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο δεν είχε το δικαίωμα, ακόμη και αν η Επιτροπή κακώς είχε θεωρήσει ως κρατική ενίσχυση τους τροποποιημένους όρους εξοφλήσεως, να ακυρώσει εν όλω το άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, της επίμαχης αποφάσεως.

Τέταρτον, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομική πλάνη με το να κρίνει ότι το άρθρο 2, δεύτερο εδάφιο, της επίμαχης αποφάσεως αναγκαστικά δεν είναι σύννομο επειδή η Επιτροπή κακώς είχε διαπιστώσει ότι οι τροποποιημένοι όροι εξοφλήσεως συνιστούν κρατική ενίσχυση.

Πέμπτον, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε *ultra petita* με το να ακυρώσει το άρθρο 2, δεύτερο εδάφιο, της επίμαχης αποφάσεως και το παράρτημά της II.

Έκτον, και επικουρικώς, το Γενικό Δικαστήριο, αν ορθώς ακύρωσε το άρθρο 2, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, της επίμαχης αποφάσεως και το παράρτημά της II, δεν μπορούσε να μην ακυρώσει το άρθρο 2, τρίτο εδάφιο, της επίμαχης αποφάσεως.

⁽¹⁾ Απόφαση 2010/608/EK (ΕΕ 2010, L 274, σ. 139).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Hof van beroep te Brussel (Βέλγιο) στις 29 Μαΐου 2012 — Citroën Belux NV κατά Federatie voor verzekerings- en financiële tussenpersonen (FvF)

(Υπόθεση C-265/12)

(2012/C 258/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Hof van beroep te Brussel

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εφεσείουσα: Citroën Belux NV

Εφεσίβλητη: Federatie voor verzekerings- en financiële tussenpersonen (FvF)

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει το άρθρο 3, σημείο 9, της οδηγίας 2005/29/EK ⁽¹⁾ την έννοια ότι δεν επιτρέπει την εφαρμογή μιας διατάξεως, όπως το άρθρο 72 του WMPC ⁽²⁾, η οποία –υπό την επιφύλαξη των περιπτώσεων που ο νόμος απαριθμεί αποκλειστικώς– απαγορεύει γενικώς κάθε συνοδευόμενη με δώρα προσφορά προς τον καταναλωτή όταν τουλάχιστον ένα στοιχείο της αποτελεί χρηματοοικονομική υπηρεσία;